

L a i m e s v ā r d ā

«Kas rūdās grūtībās — top liels» — šie vārdi šķiet teikti par viņu — mūsu vlešņu maija vidus pēcpusdienā. Piedzimt «laimes krekliņā» var tikai re-tais. Ar lepnumu jāatzīst, ka šāds cilvēks gan domās, gan dar-bos ilgu gadu diendienā bijis kopā ar mums institūtā. Fīziskās audzināšanas katedras bi-jusī docente Vera Molčanova, pieredzējusi daudz grūtuma gan kara ceļos, gan miera dzīves atjaunošanā, pratusi palikt ļoti gaišs, ar sirds dāsnumu bagā-tīgi apveltīts cilvēks — stipra, cēla un vienkārša. Atkal pienā-cis miera pavasaris, šoreiz jau trīsdesmit devītais. Aiz mugu-ras Uzvaras gadskārtas salūti, bet mēs — institūta zinātniskās bibliotēkas komjaunieši — ļoti gaidījām tikšanos ar V. Molča-novu, sievieti, kuru nav salau-žušas ne Ļeņingradas blokāde, ne kara vētras.

Veras Molčanovas acīs tova-
kar mirdzēja asaras, bet viņa
bija laimīga, raugoties uz mums
— jaunību, kura pasargāta no
kara šausmām un nāves. Viss
karā izciestais un pārdzīvotais
vārdos nav izsakāms. Tas iz-
sāpējis gadu gaitā, un tagad
kļuvis par atmiņām. Mēs klausī-
jāmies stāstījumu par viņas —
kara medmāsas gaitām, un visus
klātesošos pārņēma saviļņojums,
dzirdot vārdus: «Mēs — dzi-
vie — neesam varoņi, īstie va-
roņi palika kaujas laukā...»

Tagad, kad šī tikšanās jau aiz
muguras, mums tomēr derētu
biežāk atsaukt atmiņā Veras
Molčanovas vēlējumu: «Lai virs
zemes plešas tikai saulainas de-
besis, un miers lai sargā mūsu
veselību!»

S. VAGARE